

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/170/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217210924
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217210924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, v konaní zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368 proti žalovanému: P. K., nar. XX.X.XXXX, bytom K., o zaplatenie XXX,XX eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13Csp/143/2017-70 zo dňa 25. januára 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a súvisiacom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania m e n í takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 870 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 870 eur od 16.5.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu v časti istiny 76,95 eura, úroku vo výške 152,98 eura a vo výške 842,49 eura, v časti poplatkov vo výške 39,28 eura, úroku 25,5% ročne zo sumy 946,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia a v úroku z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 76,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia, zamietla.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47967692 ako žalobcom. Ďalším výrokom súd zamietol návrh žalobcu z 21.1.2018 na zmenu žaloby rozšírením obdobia úročeného 25,5 % úrokom ročne a rozšírením obdobia úročeného 5,25 % úrokom z omeškania ročne. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 560,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 560,- eur od 16.5.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu 560,- eur, ako aj v časti úroku vo výške 152,98 eur, v časti úroku vo výške 842,49 eur, v časti 25,5 % úroku ročne zo sumy 946,95 eur od 16.5.2017 do zaplatenia, v časti poplatkov vo výške 39,28 eur a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Zo zisteného skutkového mal za preukázané, že medzi postupcom ako veriteľom a žalovaným bola dňa 23.7.2013 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 1.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť 36 mesačnými splátkami po 40,- eur, splatnými v 11. deň kalendárneho mesiaca, pričom termín konečnej splatnosti úveru bol určený na 11.7.2016, pri úrokovej sadzbe vo výške 25,50%, pri RPMN 28,70% a priemernej RPMN vo výške 48,52%, pri celkovej výške nákladov 426,48

eura. Podaním z 21.5.2014 postupca žalovaného vyzval na úhradu omeškaných splátok vo výške 279,96 eura a poplatkov vo výške 35,96 eura. Podaním z 9.6.2014 postupca vyhlásil pohľadávku zo zmluvy o úvere č. 1584194413 za predčasne splatnú v celom rozsahu s tým, že túto špecifikoval ako dlžnú istinu vo výške 946,95 eura, úrok vo výške 152,98 eura, poplatky za upomienky vo výške 39,28 eura, úhrnom vo výške 1.139,21 eura. Súčasne vyzval žalovaného k úhrade vyčíslenej dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy, pričom žalovaný si zásielku postupcu prevzal 12.6.2014. Ďalej súd poukázal na to, že z aktuálneho stavu úveru vyplýva, že žalovaný od 20.8.2013 do 28.10.2013 vrátane uhradil svojmu veriteľovi úhrnom sumu vo výške 130,- eur, pričom z platieb žalovaného pôvodný veriteľ započítal sumu vo výške 53,05 eura na úhradu istiny. Žalovaný ďalšie úhrady nerealizoval.

1.2 Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetná zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že v písomnom vyhotovení úverovej zmluvy podpísanej zmluvnými stranami dňa 23.7.2013 absentuje podstatný údaj o dobe trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy), ale aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z.), čo s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaným čerpaného úveru. Poznamenal, že pokiaľ žalovaným čerpaný úver bol splatný 36 splátkami po 40,- eur, celkové náklady spotrebiteľa boli vo výške 440,- eur (36 x 40 - 1.000), ale určite nie vo výške 426,48 eura, ako je to uvedené v zmluve, v ktorej úplne absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. Uviedol, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť pri čerpaní úveru vo výške 1.000,- eur a pri 36 splátkach po 40,- eur predstavuje sumu vo výške 1.440,- eur, kým po pripočítaní nákladov vo výške uvedenej v úverovej zmluve žalovaného 426,48 eura k výške čerpaného úveru 1.000,- eur, by celková čiastka, ktorú by mal žalovaný uhradiť, predstavovala (len) sumu 1.426,48 eura, čo je pri počte splátok a ich výške matematicky vylúčené. Uzavrel, že v zmluve absentuje údaj o celkovej čiastke v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. s poukazom na § 2 písm. h/ citovaného zákona. Zároveň poukázal na to, že z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g/ citovaného zákona, ale nižšie náklady (len vo výške 426,48 eura). Potom veriteľ žalovaného v úverovej zmluve uviedol RPMN v nižšej výške oproti skutočnej výške, teda v neprospech spotrebiteľa, ktorého tým uviedol do omylu, keď je známe, že čím nižšia je RPMN, tým je úver lacnejší. Aj z uvedeného dôvodu považoval súd úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, a to s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona.

1.3 V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že na predmetný úver čerpaný žalovaným vo výške 1.000,- eur, žalovaný uhradil do 28.10.2013 celkom sumu vo výške 130,- eur. Potom dlh žalovaného na bezúročnom a bezpoplatkovom úvere predstavoval sumu 870,- eur. Žaloba vo veci bola doručená súdu dňa 12.6.2017, a preto súd prvej inštancie s poukazom na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., prihladol na premlčanie časti žalobcom uplatneného nároku podľa § 101 OZ, vzhľadom na spotrebiteľský charakter záväzku dlžníka. Uviedol, že do podania žaloby uplynula trojročná premlčacia doba pre úspešné uplatnenie nároku na úhradu splátok splatných po 40,- eur dňa 11.11.2013, 11.12.2013, 11.1.2014, 11.2.2014, 11.3.2014, 11.4.2014, 11.5.2014, 11.6.2014 v úhrnnej výške 320,- eur, z ktorej žalovaný uhradil len 10,- eur platbou vo výške 50,- eur dňa 7.10.2013. Z uvedených dôvodov potom súd prvej inštancie po odpočítaní sumy úhrad žalovaného (130,-) a sumy premlčaných splátok (310,-), považoval za dôvodný záväzok žalovaného na bezúročnom a bezpoplatkovom úvere vo výške 560,- eur. S poukazom na uvedené súd žalobe vyhovel v časti sumy 560,- eur titulom dlžnej istiny a v časti istiny prevyšujúcej sumu vo výške 560,- eur, ako aj v časti vyčísleného úroku vo výške 152,98 eura a 842,49 eura, v časti v zmluve neupravených poplatkov vo výške 39,28 eura a v časti ďalšieho 25,5% úroku ročne od 16.5.2017 do zaplatenia, súd žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný sa do omeškania s úhradou márnym uplynutím 10 dňovej lehoty určenej vo výzve z 9.6.2014, ktorú si prevzal 12.6.2014, a tak súd žalobcovi priznal úrok z omeškania od 23.6.2014 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1,2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. V spore bol žalobca len čiastočne úspešný (28,83%), pričom neúspech žalobcu v časti istiny, ale aj v časti úroku - vrátane vyčísleného, či úroku z omeškania je úspechom žalovaného, ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu.

2.1 Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti výroku a vo výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnúť rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alebo zrušiť

a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy, pretože tento údaj je riadne uvedený v čl. 2 bod 2.1 v 11 v kolónke „Počet mes. splátok“, ktorá bola dohodnutá na 36 mesiacov, pričom dátum prvej splátky sa nachádza v kolónke „Dátum prvej platby do“, ktorý bol stanovený na 11.08.2016 a termín konečnej splatnosti bol uvedený v kolónke „Dátum koneč. splatnosti“, ktorý bol stanovený na deň 11.07.2016. Pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť žalobca uviedol, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 2. Poukázal na Rozsudok Súdneho Dvora z 9. novembra 2016, sp. C-42/15, z ktorého okrem iného vyplýva, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Rovnako tak žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu týkajúcim sa skutočnosti, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o celkovej výške nákladov ako aj o výške RPMN. Poukázal na to, že zaslal súdu listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca, ktorý do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 36. splátka úveru bola len vo výške 26,46 eura. Namietal, že keď súd si jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených v úverovej zmluve krát výška mesačnej splátky, uvedený prepočet nie je v žiadnom prípade správny, pretože posledná splátka je v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. Dôvodil, že žalobca (banka) pred poslednou celou splátkou zaslala žalovanému (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná splátka je vo výške 26,46 eura, tak žalobca (banka) zašle pred jej splatnosťou list, ktorým mu oznámi výšku poslednej splátky. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalovaný si v žiadosti má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania v rokoch a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá. Na základe uvedeného potom celkové náklady na úver boli vo výške 1.426,46 eura ($35 \times 40 + 26,46 = 1.426,46 - 1.000 = 426,46$ eura), nie 1.440 eur, ako si to nesprávne ustálil súd. Z uvedeného je potom zrejmé, že celková výška nákladov ako aj hodnota RPMN bola vypočítaná správne, a preto súd nesprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere z vyššie uvedeného dôvodu posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom aj dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch zmeniť s poukazom na ustanovenie § 388 CSP, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

5.1 Podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 12.6.2017 si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy vo výške 946,95 eura s úrokom vyčísleným vo výške 152,98 eura a vo výške 842,49 eura, s 25,5% úrokom ročne zo sumy 946,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 946,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia a zaplatenie poplatku vo výške 39,28 eura. Žalobu odôvodnil tým, že 22.7.2013 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere č. 1584194413, na základe ktorej bol žalovanému zo strany žalobcu poskytnutý úver vo výške 1.000,- eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach vo výške podľa zmluvy, pričom skladba a splatnosť jednotlivých splátok úveru sú zrejmé z predpisu splátok. Žalovaný plnil svoj dlh len čiastočne, preto žalobca aplikoval postup podľa § 53 ods. 9 OZ a keďže žalovaný na výzvu nereagoval úhradou, žalobca pristúpil k zosplateniu úveru.

5.2 Žalobca podaním zo dňa 22.1.2018 rozšíril žalobu, keď navrhol žalovaného zaviazat' na zaplatenie sumy vo výške 946,95 eura s úrokom vyčísleným vo výške 152,98 eura a vo výške 842,49 eura, s 25,5% úrokom ročne zo sumy 946,95 eura od 1.5.2017 do zaplatenia, s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 946,95 eur od 1.5.2017 do zaplatenia a na zaplatenie poplatku vo výške 39,28 eura. Žalobca v uvedenom podaní uviedol, že úver bol vyhlásený za predčasne splatný dňa 9.6.2014, a že žalovaný úhrnom zaplatil sumu 130,- eur, z ktorej sumu 9,96 eur zúčtoval na poplatky, sumu vo výške 66,99 eura zúčtoval na zmluvné úroky a úroky z omeškania a sumu vo výške 53,05 eura zúčtoval na istinu. Ďalším podaním z 12.7.2017 žalobca súdu oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 13.6.2017,

uzavretej medzi Poštovou bankou, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s. ako postupníkom, postupca postúpil okrem iného uvedenej spoločnosti postupníka aj pohľadávku voči žalovanému. Preto navrhol rozhodnúť o zmene žalobcu. Súčasne doručil súhlas spoločnosti BENCONT COLLECTION, a.s. so vstupom do predmetného konania.

6. Žalobca podaným odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania. Súd prvej inštancie vychádzal zo správneho právneho názoru, že predmetná zmluva o poskytnutí úveru bola uzavretá ako úverová zmluva upravená Obchodným zákonníkom (tzv. absolútny obchod), pričom však zároveň ide o zmluvu spotrebiteľskú. Na daný spotrebiteľský vzťah sa potom aplikujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, a tiež priestor na aplikáciu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú upravené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon tiež v ustanovení § 11 ods. 1 stanovuje, pri absencii ktorých náležitostí zmluvy sa úver pokladá za bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd prvej inštancie konštatoval absenciu údajov o dobe trvania zmluvy, nesprávny údaj o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa, a preto posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru stotožnil, pretože žalobca v zmluve skutočne neuvádza presný údaj o celkovej sume, ktorú mal spotrebiteľ na základe úverovej zmluvy zaplatiť. Súčet výšky úveru a celkovej výšky nákladov, ktorý je podľa žalobcu v zmluve postačujúci, predstavuje podľa zmluvy sumu 1426,48 eura (po tom ako spotrebiteľ spočíta položku výška úveru 1000 eur a celkovú výšku nákladov 426,48 eura), z čoho vyplýva, že celková výška úveru by mala byť v zhode s touto sumou. Zo zmluvy je však zrejmé, že po vynásobení počtu mesačných splátok (36) a výšky jednotlivých mesačných splátok (40 eur), celková výška úveru, ktorú mal spotrebiteľ uhradiť, predstavuje sumu 1440 eur. Žalobca sa v odvolaní bránil tým, že z listiny, ktorú súdu prvej inštancie doručil vyplýva výpočet RPMN a podľa neho je posledná 36. splátka úveru len vo výške 26,46 eura. Zároveň uviedol, že o výške poslednej splátky veriteľ vždy upovedomí dlžníka listom.

8. Odvolací súd po preskúmaní zmluvy zastal názor, že z jej obsahu vôbec nevyplýva iná, rozdielna výška poslednej splátky, ktorú má dlžník zaplatiť. V prípade, ak posledná mesačná splátka je v inej výške, žalobca bol povinný takýto údaj uviesť priamo v zmluve o úvere. V zmluve sa neuvádza ani len údaj o tom, že by posledná splátka mala byť vypočítaná v inej výške, ako ani údaj, že spotrebiteľ bude o výške poslednej splátky informovaný. Dokonca ani v obchodných podmienkach pre úver, ktoré obsahujú v čl. 5 - Splácanie úveru, nie je žiadna zmienka o inej výške poslednej splátky a jej oznámení dlžníkovi. Takéto konanie veriteľa súd hodnotí ako zavádzajúce a v neprospech spotrebiteľa, pretože dlžník nemá presnú vedomosť o jednej zo základných náležitostí úverovej zmluvy, a to presnej výške všetkých požadovaných splátok. Preto aj poukazovanie žalobcu na listinu, ktorú zaslal súdu, a ktorá obsahuje prehľad 36-tich splátok s rozdielnou výškou poslednej splátky je irelevantné, pretože žalobca súdu nepreukázal, že žalovaný mal vedomosť o inej výške poslednej splátky. Odvolací súd sa stotožnil aj s argumentáciou súdu prvej inštancie, že pri výpočte RPMN ovplyvňuje jej výšku celková výška nákladov spotrebiteľa. Vychádzajúc zo záveru, že veriteľ uviedol nesprávnu výšku nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, musela byť aj RPMN nesprávne vypočítaná, a to v neprospech spotrebiteľa, čo má rovnako za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Odvolací súd považoval za dôvodnú iba námietku žalobcu týkajúcu sa údajov o dobe trvania zmluvy. Súd prvej inštancie konštatoval jeho absenciu, napriek tomu, že tento údaj jasne a zrozumiteľne z úverovej zmluvy vyplýva. V zmluve o úvere je presne uvedený dátum prvej platby - 11.8.2013 a dátum konečnej splatnosti - 11.7.2016, čo súhlasí s počtom splátok (36). Takéto ohraničenie „od - do“ dáva spotrebiteľovi presnú informáciu doby trvania úverovej zmluvy. Napriek tomu, že tento údaj v predmetnej zmluve je uvedený, v dôsledku nesprávneho údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a tým aj nesprávneho údajov o výške RPMN (§9 ods. 2 písm. j), je úver bezúročný a bez poplatkov.

10. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie poukazujúc na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., prihladol na premlčanie časti žalobcom uplatneného nároku vzhľadom na spotrebiteľský vzťah. Považoval za premlčaných 8 splátok v sume 40 eur v celkovej výške 320,- eur, ktorú sumu odpočítal od nároku žalobcu. Súd prvej inštancie vychádzal pri jeho rozhodovaní v predmetnej veci z platného a účinného ustanovenia § 5b cit. zákona, z ktorého vyplývalo, že „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával“. Odvolací súd však v tomto smere poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018, ktorý vyslovil, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe predmetného nálezu stratilo citované ustanovenie § 5b účinnosť, a to dňom 27.09.2018, kedy bol nález publikovaný v Zbierke zákonov, pričom zákonodarca bol povinný toto ustanovenie uviesť do súladu s Ústavou Slovenskej republiky do 6 mesiacov odo dňa jeho zverejnenia v zbierke zákonov, inak stráca aj platnosť. Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že v čase jeho rozhodovacej činnosti vychádzal z právne súladnej právnej normy, v dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorým vyslovil nesúladnosť § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prišlo k podstatnej zmene okolností, v dôsledku čoho odvolací súd konštatoval nesprávnosť aplikácie inštitútu premlčania súdom prvej inštancie. Žalovaný bol v priebehu konania pasívny, námietku premlčania nevzniesol, preto na prípadné premlčanie časti žalovaného nároku nie je možné len zo strany súdu prihliadnuť.

11. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd vychádzajúc zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti danej úverovej zmluvy dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej a s ňou súvisiacej vyhovujúcej časti zmeniť s poukazom na § 388 CSP. Žalovaný čerpal úver vo výške 1000 eur, pričom v konaní boli preukázané úhrady žalovaného v celkovej výške 130 eur. Nárok žalobcu na zaplatenie nesplatenej istiny úveru potom predstavuje sumu 870 eur. Z tejto sumy 870 eur patrí žalobcovi aj úrok z omeškania, ktorý si uplatnil od 16.5.2017. Úrok z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v spojení s §3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. predstavuje potom výšku 5% ročne zo sumy 870 eur od 16.5.2017 do zaplatenia. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zamietol žalobu v časti istiny 76,95 eura (946,95 - 870) a súladne s rozhodnutím súdu prvej inštancie aj v požadovanom úroku vo výške 152,98 eura a vo výške 842,49 eura, v časti poplatkov vo výške 39,28 eura, úroku 25,5% ročne zo sumy 946,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia a v úroku z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 76,95 eura od 16.5.2017 do zaplatenia.

12. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalobcov nárok celkovo predstavoval sumu 1981,70 eura (946,95 +152,98+842,49+39,28) s príslušenstvom, v konaní však bol úspešný len do sumy 870 eur s príslušenstvom, t.j. úspech žalobcu vo výške 44%. Keďže pomer úspechu a neúspechu strán bol pomerne vyrovnaný, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).